

קווי מתאר

האמנית אתי מור יוצרת מתוך מחשבותיה האסוציאטיביות, העולות כהד מתוך הביוגרפיה הרוחנית שלה

אחת מהן (המורכבת בין היתר מעצם היותן בנות להורים ניצולי שואה). "עבודתיה של אתי מור נוגעות בווריאציות שונות של דמות האדם, והן כוללות ציורים ופסלים", אומרת אורית לוטרינגר, אוצרת התערוכה. לדבריה, במכלול יצירתה נסללת דרך סגנונית ורעיונית מגובשת ובשלה. אתי יוצרת קווי מתאר לדמות האנושית ולהלכי רוחה. הדמויות בעבודותיה נטולות תווי פנים וסימני זהות ריאליסטיים. זהותן נפקעת מהן, והן נותרות אננימיות. לעיתים הידיים שלהן מבקשות לפרוץ החוצה, מרמזות על אי שקט ורצון לזעוק, ולעיתים תנוחות הגוף שלהן מעידות על סוג של רוגע והשלמה.

מה הם בעצם קווי מתאר, ברמה הפילוסופית, הרעיונית? "המושג קו הוא בעל משמעויות נרחבות", אומרת אביבה נוביצקי, בהקשר לאמנית אתי מור. "זהו גבול השטח שיש לו רק ממד אחד - אורך. כיוון מסוים, מסלול בין שני מקומות. וגם 'קונטור' - קו המקיף ומסכם את צורת הגוף, אולם לקו זה קול דיבור, דרך התנהגות, השקפה פעולה. כך מתנהל דיאלוג בין קווי המתאר בציורים ובפסלים השונים". תערוכת "קווי מתאר" שנעלה לאחרונה הציגה את עבודותיהן של האמניות אתי מור ואלה לוסטיג, שיצירות מעין "קווי מתאר" למחשבות האסוציאטיביות שלהן, שעולות כהד מתוך הביוגרפיה הרוחנית של כל

אתי, בת לניצולי שואה, יוצרת מעין תיעוד לזכרם של האנשים שאינם עוד. אלא שביצירתה טמונה גם שמחה ואופטימיות. עבודתיה בנויות משכבות ורבדים של תבליטים מחומרים שונים ומצבעים שלא פעם מבצבצים מתוך שכבת הצבע העליונה, הלבנה, שמסמנת סוג של טהרות צחורה. "אלמנט השכבות מופיע גם בפסלים העשויים מסילוואטות של נירוסטה וברזל, כמטאפורה לשכבות הרבות בהוויתו של האדם ובהווית תודעתה שלה. כל זאת תוך יצירה שמשלבת בתוכה את היסוד האסתטי והגימורים המקצועיים שמושכים את הצופה להתבונן בהם שוב ושוב." ■

